

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **M. B.**

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2016, č.j. MV-32521-3/SO-2014,

takto:

- I.** Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16.3.2016, č.j. MV-32521-3/SO-2014 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29.3.2013, č.j. OAM-74728-8/DP-2012 se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29.3.2013, č.j. OAM-74728-8/DP-2012 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že v jejím případě bylo nesprávně aplikováno ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a že byla zkrácena na svých procesních právech, neboť jí nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále namítla, že vůbec nebyl hodnocen dopad předmětného rozhodnutí do jejího osobního a rodinného života. Má za to, že její věc měla být projednána meritorně.
3. Nedoložení chybějících podkladů dle názoru žalobkyně správnímu orgánu nebránilo v tom, aby pokračoval v řízení a vydal rozhodnutí ve věci, byť zamítavé. V této souvislosti žalobkyně poukázala na § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 36 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47. Náležitosti, které je cizinec povinen k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání předložit, jsou upraveny v § 31 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podmínky pro udělení víza, jejichž nesplnění má za následek nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jsou rovněž uvedeny v § 56 zákona o pobytu cizinců. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí (a tedy povolení k dlouhodobému pobytu nevydá), jestliže cizinec nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum. Žalobkyně má za to, že pokud nepředložila některé doklady, měl správní orgán postupovat primárně na základě speciální právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců a ve věci vydat meritorní rozhodnutí s odkazem na § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobkyně obsáhle citovala z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17.2.2015, č.j. 57 A 126/2013-63, a poukázala na související řízení o kasační stížnosti sp. zn. 2 Azs 76/2015 (pozn. soudu – rozsudkem NSS ze dne 28.7.2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24, byl rozsudek KS v Plzni zrušen).
4. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 140 odst. 1 správního řádu, pokud dne 26.3.2013 spojil řízení č.j. OAM-16938/DP-2012 a č. OAM-74728/DP-2012. Z takového postupu žalobkyni vznikla újma, protože fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jí svědčila pouze z řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny č.j. OAM-74728/DP-2012, a v tomto řízení doložila všechny potřebné náležitosti. Správní orgán prvního stupně si již by vědom toho, že řízení č.j. OAM-74728/DP-2012 se bude zastavovat, proto k němu nemohl před vydáním rozhodnutí připojit ještě i řízení č.j. OAM-16938-2012, neboť takové spojení bylo v rozporu s právy a oprávněnými zájmy žalobkyně.
5. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 140 odst. 7 správního řádu, neboť nevydal společné rozhodnutí. Dané pochybení nenapravila ani žalovaná, pokud na jednu stranu ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla, že bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a do odůvodnění uvedla, že žalobkyně nepředložila rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Rozhodnutí o povolení k zaměstnání však není povinnou náležitostí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

6. Za závažnou procesní vadu považuje žalobkyně skutečnost, že v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, které dle jejího názoru mělo být vydáno jako rozhodnutí meritorní, nikoli procesní. Má za to, že následky napadeného rozhodnutí nejsou přiměřené charakteru ani závažnosti porušené povinnosti, tj. zmeškání lhůty k dodání dokladů k žádosti. Povolení k zaměstnání žalobkyně předložila bezodkladně po odpadnutí překážek odvolacímu orgánu. Správní orgány tak měly provést hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což však neučinily. Nepřiměřený zásah do svého rodinného života spatřuje žalobkyně v dlouhodobém odloučení od svého manžela.
7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Jednalo se o podstatné vady žádosti, neboť správním orgánem prvního stupně nemohlo být vzhledem k absenci požadovaného dokladu prokázáno splnění základních podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, jelikož doklad potvrzující účel pobytu (rozhodnutí o vydání povolení k zaměstnání z Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu) je jedním z nezbytně nutných dokumentů, které je třeba k žádosti doložit. Žalobkyni byla správním orgánem prvního stupně stanovena lhůta 90 dnů k doložení požadovaného dokladu, avšak dle spisového materiálu žalobkyně zažádala o rozhodnutí o povolení k zaměstnání na Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu až dne 6. 3. 2013, tedy až po uplynutí 90denní lhůty k doložení požadovaného dokladu. Rozhodnutí z úřadu práce o povolení k zaměstnání bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno až dne 20. 5. 2013, tedy téměř dva měsíce po vydání usnesení o zastavení řízení.
8. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že ačkoliv výroková část rozhodnutí obsahuje nesprávně uvedený účel pobytu žalobkyně, z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí bylo vydáno v rámci odvolacího řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.
9. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně je povinen umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci, tj. před vydáním meritorního rozhodnutí. Řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno procesním usnesením a správní orgán prvního stupně neměl zákonnou povinnost vyzumět žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. V případě vydání usnesení o zastavení řízení se dopad do soukromého a rodinného života žadatele nepřezkoumává. Žalovaná závěrem dodala, že řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno pouze z důvodu její vlastní nečinnosti.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
11. Žalobkyni bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s dobou platnosti do 11.4.2012.

12. Dne 28.3.2012 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Výzvou ze stejného dne byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti, konkrétně k předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění a dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, k čemuž jí byla poskytnuta lhůta 15 dnů od doručení výzvy a zároveň bylo do této doby řízení o této žádosti žalobkyně usnesením přerušeno.
13. Dne 11.4.2012 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů. Této žádosti správní orgán prvního stupně vyhověl a usnesením ze dne 25.4.2012, č.j. OAM-16938-7/DP-2012 prodloužil na lhůtu 30 dnů od doručení tohoto usnesení. Žalobkyně následně správnímu orgánu prvního stupně předložila smlouvu o komplexním zdravotním pojištění cizince ze dne 16.5.2012, pracovní smlouvu svého manžela V. Borky ze dne 29.12.2012, s nástupem od 1.1.2012, sjednanou na dobu do uplynutí povolení k zaměstnání, výplatní pásky V. Borky; před žádostí o prodloužení lhůty k doložení chybějících dokladů ještě žalobkyně předložila čestné prohlášení V. Borky ze dne 28.3.2012 o poskytnutí hmotného zabezpečení žalobkyni po celou dobu jejího pobytu.
14. Dne 26.11.2012 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a stejného dne byla ze strany správního orgánu prvního stupně vyzvána k předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území podle § 31 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a dokladu o účelu pobytu na území. K odstranění vad žádosti byla žalobkyni poskytnuta lhůta 90 dnů od doručení výzvy a zároveň bylo do této doby řízení o této žádosti žalobkyně usnesením přerušeno.
15. Správní orgán prvního stupně následně spojil usnesením ze dne 26.3.2013, č.j. OAM-16938-11/DP-2012 řízení o obou výše uvedených žádostech žalobkyně, tj. žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, vedené pod č.j. OAM-16938/DP-2012, a žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, vedené pod č.j. OAM-74728/DP-2012, do společného řízení, vedeného pod č.j. OAM-74728/DP-2012. Tento procesní postup odůvodnil s odkazem na § 140 správního řádu tím, že předmětné žádosti se týkají téže účastnice. O spojení řízení se žalobkyně dle přiložené doručky dozvěděla dne 12.4.2013.
16. Správní orgán žalobkyni vyrozuměl vyrozuměním ze dne 26.3.2013 o pokračování v řízení a dne 4.4.2013 vypravil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, datované dnem 29.3.2013, č.j. OAM-74728-8/DP-2012, kterým řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně předložila doklad o zajištění ubytování (nájemní smlouvu ze dne 14.3.2012 s dobou platnosti od 20.3.2012 do 20.3.2014), v poskytnuté lhůtě, která uplynula dne 25.2.2013, však nepředložila doklad prokazující účel pobytu na území České republiky (pracovní povolení). Rozhodnutí o zastavení řízení bylo žalobkyni doručeno dne 5.4.2013.
17. Dne 8.4.2013 podala žalobkyně proti rozhodnutí o zastavení řízení odvolání, v němž uvedla, že požádala o prodloužení lhůty k dodání dokladu z úřadu práce, k této žádosti se však správní orgán prvního stupně nevyjádřil. Dále uvedla, že doklad z úřadu práce o povolení zaměstnání již byl správnímu orgánu prvního stupně předán. Ve správním spise je založeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město

Prahu ze dne 14.10.2013, č.j. MPSV-UP/9714936/13/AIS-ZAM o prodloužení povolení k zaměstnání žalobkyně od 26.10.2013 do 25.4.2014. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že se vydává na žádost žalobkyně ze dne 19.8.2013, a že o povolení k zaměstnání bylo (předtím) rozhodnuto dne 16.5.2013 pod č.j. MPSV-UP/3768295/13/AIS-ZAM. Součástí spisu je též rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 26.4.2013, č.j. MPSV-UP/4052200/13/AIS-ZAM, kterým se žalobkyni povoluje zaměstnání na základě její žádosti ze dne 6.3.2013. Podle podacího razítka se rozhodnutí úřadu práce ze dne 14.10.2013 a ze dne 26.4.2013 dostaly do dispozice správního orgánu dne 17.10.2013.

18. Dne 13.4.2014 žalobkyně správnímu orgánu předložila rozhodnutí úřadu práce o prodloužení povolení k zaměstnání ze dne 3.4.2014, vydané na dobu od 26.4.2014 do 25.4.2015. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že bylo vydáno na základě žádosti žalobkyně ze dne 5.3.2014 ve vazbě na rozhodnutí úřadu práce ze dne 16.10.2013, č.j. ABA-4353-1/2013. Dne 21.5.2014 žalobkyně správnímu orgánu předložila nájemní smlouvu ze dne 7.5.2014, uzavřenou s platností od 7.5.2014 do 7.5.2015. Žalovaná následně vydala napadené rozhodnutí, jímž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení potvrdila.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
20. Podle § 140 odst. 1 správního řádu *správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.*
21. Podle § 140 odst. 7 věta první správního řádu *se ve společném řízení vydává společné rozhodnutí.*
22. Jak vyplývá z citované právní úpravy, společné řízení je specifickým typem správního řízení, v němž se spojují dvě nebo více různých správních řízení v jeden celek. Společné řízení je nástrojem, který slouží k zajištění rychlosti a hospodárnosti řízení. Jeho smyslem je komplexní posouzení věcí, které spolu souvisejí, pokud tomuto postupu nebrání povaha věci, účel řízení nebo ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků.
23. Je-li vedeno společné řízení, jeho výsledkem je společné rozhodnutí. Tím může být nejen rozhodnutí meritorní, ale též rozhodnutí (ve formě usnesení) procesního charakteru. Vždy však musí být z konečného výsledku řízení (tj. ze společného rozhodnutí) zřejmé, jakým způsobem správní orgán rozhodl ve vztahu k předmětu každého z původních správních řízení, event. jedná-li se o stejný předmět řízení u vícero účastníků, jak rozhodl ve vztahu ke každému z těchto účastníků. Jinými slovy, společné rozhodnutí v sobě musí integrovat všechny náležitosti rozhodnutí individuálního a zároveň z něj musí být jasně seznatelné, že

bylo rozhodnuto o všech předmětech společného řízení (tj. v případě řízení zahajovaných na návrh o všech návrzích), resp. že se rozhodnutí týká všech účastníků.

24. Obecné náležitosti rozhodnutí jsou vymezeny v ust. § 68 a § 69 správního řádu. Podle § 68 odst. 2 věta první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se pak v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
25. V posuzované věci se správní orgán rozhodl spojit dvě správní řízení zahájená na návrh stejné žadatelky o pobytové oprávnění. Prvním návrhem byla žádost žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, druhým pak její žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. K tomuto procesnímu úkonu správní orgán přistoupil poté, co již osm měsíců vedl správní řízení o první žádosti žalobkyně, v jehož rámci žalobkyni vyzval k odstranění vad podání, přičemž žalobkyně na tuto výzvu předložením dalších podkladů reagovala. Důvodem spojení řízení o obou žádostech byla pouze skutečnost, že byly podány stejnou osobou. Správní orgán pak krátce poté, co rozhodl o spojení řízení, rozhodl o zastavení (společného) řízení. Důvodem rozhodnutí o zastavení řízení byla skutečnost, že žalobkyně nepředložila ve lhůtě stanovené v (původním) řízení o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání povolení k zaměstnání.
26. Pokud správní orgán přistoupil ke spojení obou řízení, což v daném případě, kdy se původně jednalo o dvě řízení týkající se téže žalobkyně, *a priori* zpochybňovat nelze, byl povinen vydat ve společném řízení řádné společné rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je sice patrné, že je vydáno ve společném (spojeném) řízení, jeho odůvodnění je však založeno pouze na existenci shledaných podstatných vad, které se však týkají toliko žádosti žalobkyně o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Tuto vadu správní orgán prvního stupně paušálně vztáhl též na první žádost žalobkyně, tj. na její žádost o pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny, což je postup, který je nutno hodnotit jako nezákonný.
27. Obecně samozřejmě nelze vyloučit, že řízení o vícero žádostech stejného žadatele o pobytová oprávnění za jiným účelem budou ve spojeném řízení zastavena podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. pro podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení; takové vady však musí být shledány ve vztahu ke každému jednotlivému řízení, které bylo integrováno do řízení společného. V řízení o první žádosti (o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny) nebyla žalobkyně vyzývána k předložení povolení k zaměstnání, jehož absence nakonec vedla správní orgán prvního stupně k zastavení (společného) řízení. Mohla tedy legitimně očekávat, že takový doklad není pro účely její první žádosti nutno předkládat.
28. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani z napadeného rozhodnutí není vůbec seznatelné, jak správní orgány hodnotily podklady předložené žalobkyní na

základě výzvy vydané v řízení o její první žádosti, resp. zda a proč je nepovažovaly za dostačující pro rozhodnutí ve věci samé či nikoli. Jakkoli je v záhlaví výroku napadeného rozhodnutí poukazováno na to, že se jedná o řízení o žádosti žalobkyně o pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny, odůvodnění napadeného rozhodnutí tomu vůbec neodpovídá. Pokud správní orgán rozhodoval (a na základě usnesení o spojení věcí měl rozhodovat) ve společném řízení, měl vydat společné rozhodnutí, z něhož by byly seznatelné úvahy o výsledku ve vztahu k oběma předmětům řízení. Takové úvahy v napadeném rozhodnutí ani v jemu předcházejícím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsaženy nejsou. Pokud by snad takovou úvahou měl být závěr o tom, že ve společném řízení nebylo možné pokračovat pro podstatné vady ve vztahu k oběma předmětům správního řízení, tento závěr by byl nutně nezákonný ve vztahu k řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V tomto směru je totiž třeba přisvědčit žalobkyni, že právní úprava (logicky) nestanoví povinnost žadatele předkládat k této žádosti povolení k zaměstnání (či jiný podobný doklad), neboť se jedná o doklad potvrzující zcela jiný účel pobytu.

29. Soud nicméně uvádí, že postupoval-li by správní orgán prvního stupně stejným způsobem výlučně ve vztahu k řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, tento postup, tj. zastavení řízení, by bylo možné aprobovat. Ze správního spisu totiž vyplynulo, že žalobkyně ve lhůtě k tomu stanovené správním orgánem prvního stupně požadovaný doklad (povolení k zaměstnání) nepředložila. Ve správním spise jsou založena povolení k zaměstnání, o jejichž vydání však žalobkyně požádala až poté (nejdříve 6.3.2013), kdy jí uplynula stanovená lhůta pro jejich předložení. Ze spisového materiálu zároveň nevyplývá, že by žalobkyně v rámci (původního) řízení o své žádosti o pobytové oprávnění za účelem zaměstnání požádala o prodloužení lhůty k předložení požadovaného dokladu.
30. K dalším námitkám žalobkyně soud uvádí, že pokud je řízení zastavováno podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, z povahy věci nepřichází v úvahu aplikace § 36 odst. 1 správního řádu, ani se nehodnotí případný zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (viz též žalobkyní uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2016, č.j. 2 Azs 76/2015-54). V daném případě však ve vztahu k žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti pobytu za účelem společného soužití rodiny není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda mohla a měla být posouzena meritorně či nikoli, neboť podklady předložené žalobkyní na výzvu správního orgánu v tomto řízení (před jeho spojením s řízením o další žádosti žalobkyně) se správní orgány obou stupňů vůbec nezabývaly.
31. Soud nadto ve vztahu k napadenému rozhodnutí uvádí, že obsahuje poměrně zásadní nepřesnosti ohledně průběhu správního řízení. Například tvrzení žalované, že žalobkyně byla o spojení řízení řádně vyrozuměna dne 26.3.2013, neodpovídá spisovému materiálu, neboť usnesení o spojení řízení je sice datováno tímto dnem, avšak k jeho doručení žalobkyni došlo až dne 12.4.2013, tedy poté, kdy již správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o zastavení řízení. Spisovému materiálu rovněž neodpovídá tvrzení žalované, že žalobkyně byla vyzvána k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území (tj.

pracovní povolení) až poté, co byla vyrozuměna o spojení řízení. K této výzvě došlo již 26.11.2012, tedy ještě před rozhodnutím o spojení řízení.

32. Protože správní orgán prvního stupně přistoupil k zastavení společného správního řízení, v jehož rámci měl rozhodnout o obou žádostech žalobkyně, za situace, kdy důvod pro takový postup (jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí) byl dán pouze ve vztahu k jednomu z předmětů společného správního řízení, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, pokud jde o druhý předmět společného řízení. Zastavení společného řízení za této situace je zároveň podstatnou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadu žalovaná v odvolacím řízení nezhojila, soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.) a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). Učinil tak bez jednání, neboť k tomu byl jednak ze zákona oprávněn (§ 76 odst. 1 s.ř.s.) a jednak s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2019

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu